

Sygn. akt II AKa 445/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska - Drązek

SA – Ewa Jethon

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Gabrieli – Marczyńskiej Tomali

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2022 r.

sprawy M. K. (1),

urodzonego (...) w W.,

syna J. i B. z d. K.

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 23 lutego 2021r. sygn. akt V K 127/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1);

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (2), Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. K. (1) w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 445/21</i>

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	I	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 23 lutego 2021 r.,
sygn. akt V K 127/19**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
I.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy o doświadczenia życiowego dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego;</p> <p>2) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadków: Z. R., P. S. i P. G. dotyczących kolejności wychodzenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

osób biorących udział w zdarzeniu z miejsca, w którym odbywała się impreza pracowników wesołego miasteczka, a które to dowody zostały uznane za wiarygodne, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a przez to oparcie ustaleń jedynie na części wybiórczo wybranego materiału dowodowego;

3) **art. 410 k.p.k.** poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadków Z. R., P. S. i P. G. dotyczących tego, że pokrzywdzony wyszedł do świadka S. I., a które to dowody zostały uznane za wiarygodne, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a przez to oparcie ustaleń jedynie na części wybiórczo wybranego materiału dowodowego;

4) **art. 410 k.p.k.** poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadków M. N. (1) (syna i seniora), P. S., K. W. i S. I. dotyczących braku oświetlenia na miejscu zdarzenia, a które to dowody zostały uznane za wiarygodne, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a przez to oparcie ustaleń jedynie na części wybiórczo wybranego materiału dowodowego;

5) **art. 410 k.p.k.** poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z:

a) zeznań świadków M. N. (1) (syna i seniora), P. S., K. W. i S.

I. dotyczących braku oświetlenia na miejscu zdarzenia,

b) zeznań świadka S. I., który miał po uderzeniu go przez oskarżonego leżeć na ziemi,

c) zeznań świadków M. N. (1) (syna i seniora), P. S. świadczących o tym, że nie widzieli ani samego zdarzenia ani noża w ręku oskarżonego, a swoją wiedzę opierali przede wszystkim na słowach S. I.,

d) wyjaśnień oskarżonego dotyczących braku świadomego celowania w klatkę piersiową pokrzywdzonego

a które to dowody zostały co do zasady uznane za wiarygodne, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a przez to oparcie ustaleń jedynie na części wybiórczo wybranego materiału dowodowego;

6) **art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k.** poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dokonanie oceny zeznań S. I. i uznaniu ich za w pełni wiarygodne w zakresie: ustalenia przebiegu zdarzenia, jak i uderzenia przez oskarżonego nożem w pokrzywdzonego

7) **art. 410 k.p.k.** poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z:

a) zeznań świadków M. N. (1) (syna) i K. W. dotyczących braku opuszczania miejsca zdarzenia przez oskarżonego,

b) notatek Policji o dokonanej penetracji terenu wesołego miasteczka z wynikiem negatywnym

a które to dowody zostały uznane za wiarygodne, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a przez to oparcie ustaleń jedynie na części wybiórczo wybranego materiału dowodowego;

8) **art.410 k.p.k.** poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z:

a) zeznań świadków: P. S. i K. W. dotyczących osób, które znieważyły K. W., a tym samym pominięcia tła i powodów zajścia,

b) zeznań świadka P. S. dotyczących kolejności wychodzenia z barakowozu osób uczestniczących w imprezie oraz faktu rozdzielenia przez Z. R. szarpiących się S. I. i oskarżonego,

c) opinii z zakresu genetyki sądowej dotyczących ujawnienia profilu DNA M. K. (3) na przodzie czapki należącej do S. I., a profilu DNA S. I. na koszulce należącej do pokrzywdzonego,

d) opinii z zakresu genetyki sądowej dotyczących ujawnienia profilu DNA M. K. (3) na tylnych częściach garderoby oskarżonego,

a które to dowody zostały co do zasady uznane za wiarygodne, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a przez to oparcie ustaleń jedynie na części wybiórczo wybranego materiału dowodowego;

9) **art.7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k.** poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dokonanie oceny zeznań Z. R. i uznaniu ich za niewiarygodne w zakresie: ustalenia przebiegu zdarzenia, zobaczenia szarpiących się S. I. i oskarżonego, do których miał podejść pokrzywdzony w celu ich rozdzielenia, jak i tego, że świadek Z. R. miał podejść i chwycić pokrzywdzonego za barki po czym pokrzywdzony przewrócił się na ziemię, podczas gdy:

a) świadek ten w sposób korespondujący z zeznaniami świadków P. S. i P. G. przedstawiał przebieg zdarzenia, na co wskazuje okoliczność, iż Z. R., P. G. i P. S. wskazują na inną kolejność wychodzenia pokrzywdzonego niż S. I.,

b) świadek S. I. pomija elementy stanu faktycznego, a jego zeznania są sprzeczne z pozostałymi dowodami,

c) K. W. znieważał nie tylko pokrzywdzony, ale również świadek S. I.,

d) P. S. wskazał, że wyszedł „z budy” chwilę po Z. R. (wcześniej wyszli kolejno S. I. i pokrzywdzony),

e) biegła A. D. nawet nie mogąc wskazać wzajemnego usytuowania mężczyzn biorących udział w zdarzeniu jednocześnie nie wykluczyła wersji zdarzenia przedstawionej przez świadka Z. R.,

f) spowodowanie rany klutej klatki piersiowej u pokrzywdzonego nie wymagało użycia dużej siły,

	<p>10) art. 5§2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości w sytuacji, gdy zeznania świadka S. I. oraz wyjaśnienia oskarżonego co do ustalenia przebiegu zdarzenia, jak i uderzenia przez oskarżonego nożem w pokrzywdzonego nie zostały udowodnione, a brak było innych stanowczych dowodów świadczących o zamiarze i winie oskarżonego M. K. (1);</p> <p>11) art. 424§1 k.p.k. poprzez brak sporządzenia uzasadnienia wyroku w zakresie odmowy uznania za wiarygodne zeznań Z. R. spełniającego standardy procesowe;</p> <p>12) art. 170§1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów w sytuacji, gdy okoliczność czy uzależnienie oskarżonego do benzodiazepin (względnie ich odstawienie) mogło mieć wpływ na jego zachowanie w dacie zdarzenia nie jest bezsporna i gdy nie doszło do spełnienia przesłanki oczywistego zmierzania przedłużania postępowania.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>I. Kontrola odwoławcza w sprawie nie potwierdziła zasadności zarzutów obrońcy oskarżonego w zakresie obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów (art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 k.p.k.) i podnoszonego w konsekwencji naruszenia tychże przepisów błędu w ustaleniach</p>		

faktycznych sprowadzającego się do zarzutu błędnego przyjęcia, że oskarżony dokonał przypisanego mu skarżonym wyrokiem czynu z art. 148§1 k.k. Już na wstępie stwierdzić należy, że w sposób rzetelny Sąd Okręgowy wywiązał się z obowiązków gwarantujących prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy. Po pierwsze przeprowadził dowody niezbędne do wyjaśnienia okoliczności sprawy w sposób realizujący obowiązek dochodzenia do prawdy materialnej (art. 2§2 k.p.k.) oraz w sposób prawidłowy ocenił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.). Przy dokonanej analizie materiału dowodowego i ocenie dowodów uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. O wypełnieniu powyższych obowiązków świadczy uzasadnienie wyroku, w którym Sąd meriti rozważył i ocenił wszystkie dowody i wskazał precyzyjnie, logicznie i przekonywująco jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych - co z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uargumentował w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Z pisemnych motywów wyroku wynika także, że wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, Sąd Okręgowy rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego - tym samym jako polemiczne uznać należy również twierdzenie skarżącego obrońcy, że Sąd I instancji nie respektował zasady

bezstronności naruszając normę art. 4 k.p.k.

Ad. 1-9 Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy – wyjaśnienia oskarżonego złożone w sprawie zostały poddane właściwej analizie w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Jest bezsporne, że oskarżony w toku niniejszego postępowania nie korzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. W tej sytuacji dowód ten jak każdy inny podlega ocenie – wymaga w szczególności oparcia oceny co do jego wiarygodności na rozważeniu całokształtu okoliczności zawartych w zgromadzonym materiale dowodowym. Z tego obowiązku w sposób należyty wywiązał się Sąd Okręgowy. Dostrzegając niekonsekwencję w wyjaśnieniach oskarżonego uznał, że wyjaśnienia złożone w sprawie przez M. K. (1) na rozprawie sądowej nie zasługują na wiarę, bowiem nie tylko pozostają one w zasadniczej sprzeczności z jego własnymi wyjaśnieniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, ale także i przede wszystkim wyjaśnienia te są nielogiczne oraz pozostają w sprzeczności z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Obrońca argumentuje, że przyznanie się oskarżonego do winy w postępowaniu przygotowawczym stoi w sprzeczności z zeznaniami świadków Z. R., P. S. oraz P. G. – twierdząc, że skutkuje powyższe brakiem pozytywnej weryfikacji depozycji oskarżonego zgromadzonymi w sprawie materiałami dowodowymi i w efekcie zaistnieniem warunków z art. 5 § 2 k.p.k. Obrońca nie dostrzega równocześnie, że wbrew jego twierdzeniom wyjaśnienia oskarżonego z etapu postępowania

przygotowawczego są zgodne z zeznaniami:

a) K. W., który podał, że oskarżony razem z nim wyszedł w nocy do „szefa”, aby poskarżyć się na pokrzywdzonego; wychodząc oskarżony zabrał ze sobą nóż i schował go do kieszeni. Zeznał, że w pewnym momencie podczas rozmowy z M. N. (2) (synem) przy jego przyczepie – oskarżony „odszedł od nas w kierunku barakowozu, w którym byli wszyscy i potem słychać było odgłosy bójki”. Świadek zeznał także, że krzyżąc ostrzegwał „szefa”, iż K. ma nóż. Z zeznań świadka wynika ponadto, że M. N. (1) rozdzielał S. I. i M. K. (4). W tym czasie „M. K. (3) leżał na ziemi, ale wydawało się że on dostał w głowę i dlatego leży zamroczony”. Dopiero za jakiś czas gdy W. wspólnie z M. N. (2) „przyszli do tej szamotaniny” to pojawił się Z. R. i on też próbował ich rozdzielić. (vide k. 191-192, 1169v – 1171v)

b) M. N. (1) (syna) – który potwierdził, że oskarżony i K. W. w nocy obudzili go i czekali na zewnątrz, a „po chwili jak ubierał się to K. krzyknął, że oskarżony poszedł do baraku denata i po chwili usłyszał, że się biją”; że jak wybiegł z kabiny to zobaczył, że S. I. i M. K. (1) szarpią się, próbują się dusić, a gdy podbiegł do nich – uderzył S. w twarz, bo myślał, że on zaczął i wówczas zobaczył leżącego na ziemi pokrzywdzonego; wtedy zaczął krzyżeć – i wówczas wybiegli z baraku P. G., Z. R. oraz P. S.. (vide k. 103, 846-848);

c) S. I. – „ok. 2.00 po wyjściu M. usłyszałem krzyki, to były krzyki M. tego co nie żyje i K., nie pamiętam co krzyżeli, ale wyzywali się wulgarnie (...) wyszedłem na zewnątrz, aby

zobaczyć co się dzieje, z tego co pamiętam to za mną wyszli chyba P. i P.. Jak wyszedłem to zobaczyłem M. i K., oni obaj szarpali się na stojąco, w ręku K. widziałem nóż, ten nóż był chyba w prawej ręce (...) tego noża wcześniej u niego nie widziałem (...) gdy zobaczyłem też nóż u K. to od razu krzyknąłem uwaga K. ma nóż. Podbiegłem do nich i chciałem ich rozdzielić, jednak w tym momencie zostałem uderzony przez K. ręką tego noża w brzuch”. Świadek zeznał, że dopiero po tym jak upadł na ziemię K. i wykonał ruch jakby odrzucał nóż do sytuacji włączył się Z., który „rzucił się na K. i go obalił” – vide (vide k. 161-162);

d) Okoliczność, że oskarżony w wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym podał zgodnie z faktami, iż zabrał ze sobą nóż wychodząc ze swojego baraku – koresponduje z odnalezieniem właśnie w jego baraku w koszu na śmieci pokrowca od tego noża – (vide k. 12 -13 – protokół oględzin miejsca zdarzenia z 30.06.2018 r.) oraz zeznaniami świadka K. W. (vide k. 191).

Z kolei zarzucając obrazę art. 410 k.p.k. obrońca oskarżonego koncentruje się na próbie wykazania, że zeznania świadka S. I. zostały ocenione przez Sąd meriti z naruszeniem normy art. 7 k.p.k. i z pominięciem innych dowodów twierdząc, że wynikają z nich okoliczności korzystne dla oskarżonego M. K. (1), które zostały pominięte przez Sąd Okręgowy. Przypomnienia zatem wymaga, że wymóg określony treścią art. 410 k.p.k. „nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę

ustaleń Sądu. Jest to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności. Z naruszeniem tej regulacji nie należy zatem utożsamiać sytuacji uznania za wiarygodne określonych dowodów lub ich części, z jednoczesnym odmówieniem tego przymiotu innym, co stanowi przecież podstawową prerogatywę Sądu. Nie można więc zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. opierać na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli zostały rozważone, a ich znaczenie ocenione w sposób czyniący zadość wymogom art. 7 k.p.k.” (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2021 r., IV KK 564/21). „Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt II AKa 292/20). Twierdzenia obrońcy oskarżonego, że nieprawidłowe jest ustalenie

Sądu, iż M. K. (3) jako pierwszy wychodził z barakowozu – bo wedle skarżącego miał tą osobą być S. I., który szarpał się z oskarżonym i (wskazując na zeznania Z. R.) pokrzywdzony podszedł do nich żeby ich rozdzielić, przez co świadek S. I. mógł być zainteresowany w przedstawieniu wersji dla oskarżonego niekorzystnej – nie wytrzymują krytyki. W uzasadnieniu apelacji skarżący zdaje się dostrzegać, że wersja o bójce czy awanturze pomiędzy oskarżonym a S. I. nie jest jedyną wersją, niemniej twierdzi, że zeznania świadków P. S. i P. G. ją potwierdzają, co w efekcie winno być podstawą ustaleń faktycznych. Kontrola odwoławcza wykazała, że obrońca nie ma racji – potraktował dowody w sposób wybiórczy. Po pierwsze wersja wynikająca z zeznań świadka Z. R. o szarpiących się S. I. i M. K. (1), do których podszedł M. K. (3) żeby ich rozdzielić – została dostrzeżona przez Sąd I instancji (vide str. 23 uzasadnienia – fakty uznane za nieudowodnione – pkt 4) i oceniona przez pryzmat dowodów zgromadzonych w sprawie. W konsekwencji oceny wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków P. S., K. W., A. N., M. N. (1) (syna), P. G. oraz po części zeznań świadka S. I. Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do poddawania w wątpliwość wiarygodności wymienionych dowodów z uwagi na fakt, że w tej kwestii wymienione dowody są ze sobą zbieżne i wzajemnie się uzupełniają. Przede wszystkim żaden z tych dowodów nie wskazuje, aby pomiędzy oskarżonym a S. I. doszło do scysji, w której pokrzywdzony był osobą rozdzielającą oskarżonego i S. I.. Istniejące rozbieżności w zeznaniach świadków co do kolejności wychodzenia poszczególnych osób

z baraku finalnie nie przesądzają o błędnej ocenie dowodów, czy poczynieniem ustaleń z obrazą art. 410 k.p.k. Jest oczywiste, że w niniejszej sprawie uwzględniając stan spowodowany spożywaniem alkoholu w jakim znajdowali się świadkowie, a także późna pora, w której doszło do zdarzenia, jego dynamiczny przebieg skutkuje zaistnieniem podnoszonych przez obrońcę rozbieżności w depozycjach świadków. Niemniej nie można tak jak czyni to obrońca, tworzyć wersji, która jest dowolna, bo nie znajdująca potwierdzenia w zgromadzonych w sprawie dowodach. Wskazać przy tym należy, że wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego jednoznacznie wskazują, że bezpośrednio przed zadaniem ciosu nożem M. K. (3) - nie było żadnej scysji pomiędzy nim a I., a pokrzywdzony byłby osobą interweniującą. Oskarżony podał, że „Jak byliśmy u M. usłyszałem, że M., ten który zmarł krzyczał do chłopaków, że K. znowu poszedł do M. i nagaduje na niego, że na niego donosi. M. akurat wychodził z niebieskiej budy, która była oddalona od nas około 5-7 m, nie pamiętam dokładnie. Jak usłyszałem, że on krzyczy coś we mnie wybuchło, ja złapałem za ten nóż prawą ręką. Ja nie pamiętam czy od razu wyjąłem nóż, czy dopiero potem, Ja szedłem w kierunku M., nie biegłem. Obok niego z tego co pamiętam stał S.. On też coś krzyczał na mnie i na K. (...), M. też krzyczał do mnie. Ja nie pamiętam do końca co on do mnie krzyczał. (...) To była chwila, moment, wyciągnąłem nóż prawą ręką. On stał twarzą do mnie. Był przede mną. Ja nawet nie spojrzałem gdzie go dźgnąłem.” (vide k. 249-250).

Co więcej – jedynie oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym podaje okoliczności pozwalające odtworzyć w sposób w miarę pełny pierwszą fazę zdarzenia. W tej sytuacji mnożenie przez apelującego wątpliwości i zarzucanie pominięcia przez Sąd I instancji okoliczności dotyczących braku oświetlenia na miejscu zdarzenia, czy możliwości odtworzenia warunków zadania ciosu pokrzywdzonemu nożem na podstawie dowodu z zeznań świadka S. I. jest czysto intencjonalne – powyższe pomija, że zeznania świadka S. I. zostały uznane za Sąd I instancji za wiarygodne odnośnie każdego ustalonego faktu wymienionego w punkcie 1.1.1 uzasadnienia jedynie w tej części, w której są spójne z innymi dowodami. (vide uzasadnienie strona 32, 43-50). obrońca wybiórczo traktuje ten dowód i powołuje się tylko na te wypowiedzi świadka, które mają na celu stworzyć wersję korzystną dla oskarżonego, ale czyni to bezskutecznie, gdyż trudno znaleźć racjonalne argumenty, które zezwalałyby na uznanie ich za niewiarygodne w całości. Tymczasem dokonana ocena zeznań świadka S. I. przez Sąd I instancji jest pełna i wszechstronna, a także respektująca reguły oceny dowodów określone w art. 7 k.p.k.

Za czysto polemiczne należało uznać również argumenty obrońcy, że fakt odnalezienia noża dopiero ok. godz. 21 przez A. M. po powrocie P. G., M. N. (1) (syna), Z. R., P. S. i S. I. z Komisariatu policji mimo wcześniej dokonanej penetracji terenu przez funkcjonariuszy policji ma przeczyć ustaleniu Sądu, że oskarżony miał odrzucić nóż w bok i odejść w kierunku swojego baraku i powrócić

później po przyjeździe policji. W tym zakresie obrońca pomija, że zarówno protokół oględzin miejsca zdarzenia, jak i zeznania świadka A. M. wskazują, że nóż „był przykryty trawą” i został odnaleziony przez świadka A. M. (k. 359-360- zeznania świadka, protokół oględzin miejsca z 30.06.2018 r. godz. 21.00 - k. 226-239). Brak jest podstaw do uznania, by rację miał skarżący obrońca sugerujący, że odnalezienie noża było nieprzypadkowe, że został on podrzucony już po zakończeniu czynności przez policję, a nie tak jak to ustalił Sąd Okręgowy, że był on odnaleziony w miejscu, w którym umieścił go sam oskarżony, bezpośrednio po zdarzeniu. O tym, że oskarżony bezpośrednio po zajściu na chwilę odszedł z miejsca zdarzenia wprost wskazują chociażby zeznania świadka Z. R., który wedle obrońcy oskarżonego jest wiarygodny (vide k. 121-122). Równocześnie z powodów już wcześniej podnoszonych (dynamika zdarzenia, stan po użyciu alkoholu świadków zdarzenia, jego dramatyzm) tłumaczą przyczyny, że nie wszyscy świadkowie odnotowali chwilowe odejście oskarżonego z miejsca zdarzenia.

Także argumenty podnoszone przez obrońcę oskarżonego a dotyczące okoliczności związanych z wynikami badań genetycznych zabezpieczonych śladów DNA pochodzących od oskarżonego i S. I. na częściach odzieży pokrzywdzonego ocenić należy jako nieudolną próbę stworzenia alternatywnej wersji przebiegu zdarzenia, która miałaby przerzucić odpowiedzialność za spowodowany skutek w postaci zgonu pokrzywdzonego na inną osobę niż M. K. (1).

Reasumując: Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy wnioski wyprowadzone z analizy materiału dowodowego są logiczne i przekonujące, zaś ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji zasługują na aprobatę.

Ad.10) Do zastosowania reguły *in dubio pro reo* nie jest wystarczające występowanie konkurencyjnych wersji zdarzenia i w żadnym wypadku nie sprowadza się do obowiązku rekonstruowania faktów w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego warianty. W wypadku bowiem, gdy ustalenia stanu faktycznego zależne są od dania wiary jednej bądź innej grupie dowodów – rozstrzygnięcie niniejszej kwestii przede wszystkim wymaga oceny dowodów na gruncie art. 7 k.p.k., albowiem jedną z prerogatyw sądu jest swobodna ocena dowodów (tak przykładowo: wyrok SA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2019 r. II AKa 453/18). Podnieść przy tym należy, że zarzut obrazu art. 5 § 2 k.p.k. nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów. Zatem przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. V KK 270/12, SIP «Legalis» nr 797165). W konsekwencji podniesienie zarzutu obrazu art. 7 k.p.k. wyklucza możliwość skutecznego wysunięcia

zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie brak jest podstaw, by stawiany przez obrońcę zarzut był zasadny. Ma on charakter wyłącznie polemiczny.

Ad. 11) Wbrew twierdzeniom obrońcy uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zostało sporządzone w sposób zgodny z normą art. 424§1 k.p.k. w zw. z art. 99a k.p.k. – również w zakresie dotyczącym oceny zeznań świadka Z. R.. Odnośnie podnoszonej kwestii pisemne motywy wyroku Sądu I instancji istotnie są związane, niemniej ich lektura jest wystarczająca dla odtworzenia toku rozumowania Sądu I instancji. Skoro bowiem Sąd dał wiarę wymienionej grupie świadków zeznających odmiennie od Z. R. – jest oczywiste, że powyższe skutkowało odmową dania wiary co do okoliczności wynikających z jego zeznań. W tej części rozważań podkreślenia wymaga w szczególności, że obraza art. 424 k.p.k. jest względną przyczyną odwoławczą i dlatego obrońca musi wykazać, że obraza ta mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.). W niniejszej sprawie autor apelacji, a tego nie uczynił.

Ad.12) Sąd Apelacyjny w pełnej rozciągłości podziela pogląd wyrażony przez Sąd I instancji, że w realiach przedmiotowej sprawy wnioski obrońcy o dopuszczenie dowodu „z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów” nie zasługiwał na uwzględnienie, stąd słuszna była decyzja o jego oddaleniu na podstawie art. 170§1 pkt 2 i 5 k.p.k. Do podnoszonych przez obrońcę kwestii uzależnienia oskarżonego M. K. (1) odnosi się nie tylko wydana w sprawie opinia biegłych lekarzy

<p>psychiatrów wydana po obserwacji sądowo-psychiatrycznej, ale także uzupełniająca ustna opinia biegłych wydana na rozprawie oraz zeznania świadków M. Z. , G. W. i W. C. złożone w dniu 17 września 2020 r.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>II.</p>	<p>w konsekwencji obrazy przepisów postępowania (zarzuty wskazane w pkt I. ppkt 1-9 niniejszego uzasadnienia) -</p> <p>Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:</p> <p>1) błędnym przyjęciu, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu z art. 148§1 k.k.</p> <p>2) bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony miał udać się w kierunku barakowozu, ponieważ usłyszał, że wychodzący jako pierwszy z barakowozu pokrzywdzony głośno informował pozostałe osoby, że K. W. donosi na niego do M. N. (1), a następnie wyjął nóż i zadał pokrzywdzonemu uderzenie,</p> <p>3) bezzasadnym przyjęciu, że to świadek S. I. usłyszał krzyki pokrzywdzonego i oskarżonego oraz wyszedł na zewnątrz, gdzie ujrzał stojących w odległości 2 metrów i szarpających się M. K. (3) i M. K. (1), który miał w ręku trzymać nóż,</p> <p>4) bezzasadnym braku ustalenia, że na terenie było ciemno, a wokół pakamery obok której odbyło się całe zdarzenie nie było oświetlenia, zaś pomiędzy miejscem zdarzenia a źródłami światła (znacznie oddalonymi od wesołego miasteczka) były krzaki i drzewa,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>5) bezzasadnym przyjęciu, że S. I. mógł zobaczyć ruch ręki oskarżonego, w której ten ostatni miałby trzymać nóż, a nadto, że oskarżony podszedł do pokrzywdzonego, a następnie wyjął nóż i zadał nim pokrzywdzonemu uderzenie oraz, że godził się, iż uderzając w klatkę piersiową może spowodować śmierć M. K. (3),</p> <p>6) błędnym przyjęciu, że oskarżony miał wyrzucić nóż w bok i odejść w kierunku swojego baraku, a na miejsce zdarzenia powrócić później po przyjeździe policji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd I instancji nie dopuścił się mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania. Dokonał logicznego i bezstronnego ich wartościowania, właściwie ustalił stan faktyczny, a ze zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego - trafnie ocenionego w ramach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - wyprowadził słuszne wnioski. Swoje stanowisko w tej mierze Sąd I instancji wyraził w uzasadnieniu wyroku, który to dokument w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 99 § 1a k.p.k.</p> <p>W konsekwencji szczegółowej, wnikliwej analizy wszystkich dowodów i ich oceny zgodnej z regułami logicznego rozumowania, zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy Sąd meriti poczynił nie budzące żadnych wątpliwości ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu zdarzenia, jego</p>		

<p>sprawcy a także zamiaru z jakim działał.</p> <p>Sąd Apelacyjny podzielił w pełni także stanowisko Sądu orzekającego co do oceny prawnej działania oskarżonego.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>III.</p>	<p>Na podstawie art. 483 pkt 4 k.p.k. orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowej kary 10 lat pozbawienia wolności, która to kara w sposób niewłaściwy uwzględnia jako okoliczność obciążającą fakt uprzedniej karalności oskarżonego, a nadto nie uwzględnia w należyty sposób ustalonego przez Sąd stopnia winy oskarżonego i zamiaru ewentualnego, a także właściwości i warunków osobistych oskarżonego i jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, w szczególności faktu, iż po czynie oskarżony nie uciekał i nie utrudniał prowadzonego postępowania, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Dla uwzględnienia zarzutu obrońcy oskarżonego niezbędnym było wykazanie, że kara wymierzona M. K. (1) jest nie tylko niewspółmierna, ale rażąco niewspółmierna. Pojęcie niewspółmierności rażącej o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. oznacza zaś znaczną dysproporcję między karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, jaką należałoby</p>		

sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce, gdy orzeczona kara nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego w sposób rażący - co oznacza, że różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą wnioskowaną przez skarżącego ona "jaskrawa", "bijąca w oczy", "oślepiająca", a więc jest różnicą tak istotną, że wymierzonej kary nie można w żaden sposób zaakceptować. Już na wstępie podkreślenia wymaga, że apelujący obrońca ograniczył się do sformułowania wniosku o „złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności” nie precyzując wymiaru kary jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Tymczasem do skutecznego postawienia zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. nie jest wystarczające samo zakwestionowanie orzeczonej wobec oskarżonego kary w zakresie jej wymiaru i twierdzenie, że jest ona zbyt surowa – a należy wykazać ową dysproporcję pomiędzy karą orzeczoną, a karą sprawiedliwą.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd Okręgowy przy wymiarze kary oskarżonemu wziął pod uwagę wszystkie istotne w tej

materii ustalenia i nadał im właściwe znaczenie.

Nie ma racji obrońca twierdząc, że Sąd Okręgowy pominął stopień winy oskarżonego, skoro wprost do niniejszej okoliczności odnosi się Sąd meriti w uzasadnieniu dotyczącym kary (vide k. 55-56). Sąd ten zasadnie przypisał oskarżonemu działanie z zamiarem ewentualnym zabójstwa pokrzywdzonego, który to zamiar oskarżony zrealizował. Ocena stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu z art. 148 §1 k.k. dokonana zgodnie z art. 115§2 k.k. zobowiązuje, aby Sąd przy jej dokonywaniu brał pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. „Ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania powinna być oceną całościową, uwzględniającą okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., nie zaś sumą czy pochodną ocen cząstkowych takiej czy innej "ujemności" tkwiącej w poszczególnych okolicznościach” (tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2021 r., III KK 346/20).

Z tego obowiązku Sąd Okręgowy wywiązał się w sposób prawidłowy. Trafnie uznał, że czyn przypisany oskarżonemu cechuje bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości. Niewątpliwie zamiar ewentualny jawi się jako mniej naganny niż zamiar bezpośredni. Występuje

bowiem istotna różnica pomiędzy sytuacją, w której sprawca chce pozbawić życia drugą osobę i podejmuje działania zmierzające do realizacji tego celu, a taką, jak w niniejszej sprawie, gdy podejmując określone zachowanie przewiduje, że może pozbawić życia pokrzywdzonego i na to się godzi. Niemniej akcentowanie przez obrońcę, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym nie może przynieść oczekiwanego skutku skoro powyższa okoliczność jest jedynie elementem składającym się na całościową ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu dokonywaną w ramach art. 115§2 k.k. Jeśli zważy się na tło zajścia – w szczególności fakt, iż oskarżony opuszczając swój barak z nieustalonych powodów zabrał nóż, to on był stroną, która zainicjowała zdarzenie (odbiegł od W. i N. bez żadnej bezpośredniej przyczyny spowodowanej choćby zaczepką ze strony pokrzywdzonego, bo za takie trudno uznać jego wypowiedzi, które wszak nie były kierowane w stronę oskarżonego) trudno także uznać, by wywód obrońcy odnośnie „zamiaru nagłego” miał zasadnicze znaczenie dla wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, która wszak oscyluje w dolnym progu ustawowego zagrożenia.

Wbrew twierdzeniom apelującego wcześniejsze funkcjonowanie społeczne i zachowanie oskarżonego nie pozwala na wysnucie tak dalece pozytywnych wniosków co do właściwości i warunków osobistych M. K. (1), jak czyni to skarżący. M. K. (1) ma nieprawidłową osobowość z cechami osobowości bierno – agresywnej, nie ma zawodu, stałej pracy ani miejsca zamieszkania. Niekorzystną dla oskarżonego wymowę okoliczności,

że był on wcześniej karany sądownie
wzmacnia fakt, że dopuścił się czynu
godzącego w najwyższe wartości
jakimi są zdrowie i życie ludzkie.
Równocześnie orzecznictwo sądowe
konsekwentnie uznaje działanie w
stanie nietrzeźwości za okoliczność
niekorzystną dla sprawcy. Fakt, że
oskarżony po czynie „nie uciekał
i nie utrudniał postępowania”
nie jest na tyle doniosły, aby
zasługiwał na szczególną premię –
zwłaszcza w sytuacji, gdy był znany
świadkom zdarzenia. Podkreślenia
także wymaga, że choć oskarżony
w toku procesu zmienił swoje
wyjaśnienia Sąd Okręgowy uznał, że
jako okoliczność łagodzącą należy
uznać jego wcześniejsze przyznanie
się do winy (k. 247-251).

W rezultacie apelujący nie wykazał
aby w omawianej sprawie Sąd
Okręgowy naruszył ustawowe
dyrektywy wymiaru kary określone
w art. 53 § 1 k.k., jak też
i tego, że kwestionowana kara
10 lat pozbawienia wolności razi
surowością.

	Wniosek	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1) uniewinnienie oskarżonego od popelnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie</p> <p>2) złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Trafność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i bezpodstawność zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego skutkowałą brakiem podstaw do uwzględnienia wniosków końcowych dotyczących sposobu rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy przez Sąd odwoławczy.</p>	
--	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Brak</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Całość rozstrzygnięcia Sądu I instancji</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o swobodną ocenę dowodów, dokonał właściwej oceny prawnej ustalonego zachowania oskarżonego, wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności, która nie nosi cech rażącej surowości</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Nie dotyczy</p>	

Zwiążle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
<u>Nie dotyczy</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>Brak</u>	

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (2), Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. K. (1) w postępowaniu odwoławczym.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa – na podstawie art. 624§1 k.p.k. bowiem, w obec konieczności odbycia przez oskarżonego długoterminowej kary pozbawienia wolności, uwzględniając nadto jego trudną obecnie sytuację majątkową, stwierdzić należy, że istnieją podstawy do przyjęcia, że uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby zbyt uciążliwe.

7. PODPIS
Marzanna A. Piekarska – Drażek Dorota Tyrła Ewa Jethon

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	I	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w warszawie z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. akt V K 127/19	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana